

ÖLÜNMEZLİK VE BAŞIBOŞLUK ÜZERİNE

(I)

mihrabını yitirmiş bir şehrin
varoşlarında kaybolmak
ve gecenin pisliğine el açtıran
bu köpeksi teslimiyet!

ey beynimi kemiren
kendiliğindenliğin sarhoşluğu...

iki kalp arasındaki hırpani ahenktir
güne ulaştırmak istediğim,
bağışlayın.

mihrabını yitirmiş bir şehrin
varoşlarında boğulmak,
ve düşsel cerahat denizlerinde
vurgun yemek, kıvranarak!

gün doğar, bense onu düşünürüm,
düşündükçe hafifler gövdem
en azgın duygularım
kadife bir şapka gibi havalanır
ismini andığımda

sonra silinir, şarap kokan
bir rahleye dönüşürüm onun gözlerinde.
onun gözleri,
bakışlarındaki bu ipeksi zarafet,
dehşetle yer değiştirir.

çünkü yılgısıyım ben,
en derin duygulara ayna tutmuş bir kadının.

(II)

mihrabını yitirmiş bir şehrin
varoşlarında yalnız,
tuz kavuruyorum yaralarımın
pıhtılaşmamış kıvrımlarında!

şu çekiç seslerine ne demeli
göğsümde inleyen?
bu imdatsız çığlıklar,
gözlerimin akına tüneyen
gece kuşları
ve bu amaçsız çırpınış, neden?
söyleyin kimim ben,
ağız dolusu y u h a l a m a d a n başka,
kim?

mihrabını yitirmiş bir şehrin
en can alıcı yerinde,
belki de orası kollarıdır onun,
gözleridir hiç duramadığım!

dışarıda simsiyah bir bahar,
zehirli çiçekler, etçil kuşlar...
sen, sahip çıkanım,
çekip çevirenim düşlerimi,

söyle,
bir bahardan arta kalan ölüm,
ne kadar acıtabilir dünyayı?
bilirsin bu şehir,
üstelik mihrabını yitirmiş bu şehir,
ölünmez olur sen gidersen.

Caner Adıgüzeller